

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

In memory of Michael ben Tzvi z"l, father of
Eli Symon, in honor of his yartzheit

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Korach 5785

Shabbat Times
19:28 20:31

Issue 89

Bs"d

Korach, his family, and his 250 supporters from the tribe of Reuven, rose up against Moshe and Aharon in an attempt to wrestle the leadership rights and the Kohen rights from them to keep for himself.

Moshe instructs them to prepare for a test. Rather than letting the people decide who was right and who was wrong, Moshe suggested that they let Hashem decide! How so? By each person bringing an offering of incense. The incense, ketoret, would be living proof as to who Hashem truly wanted as Kohen Gadol. Incense, when brought by the right person at the right time, is an elixir of life. When it is brought by the Kohen Gadol on Yom Kippur into the Holy of Holies, it brings life and blessing to the entire Jewish people. But when incense is brought by the wrong person, it becomes an elixir of death, as was seen when Nadav and Avihu brought an uninstructed offering of ketoret, causing their immediate deaths.

Moshe, of course, tries to talk them out of such a folly. He tells them that unlike in pagan religions where each person can offer incense to his deity, Judaism only has one G-d and one Kohen Gadol. There is no room for more than one. So the fact that 250 people are vying for the same position was ridiculous. Moshe ended his arguments by saying "rav lachem bnei levi", you have a lot going for you, children of levi!

Moshe's final attempt to dissuade the people from challenging him and Hashem, was to point out that as levi'im, they already have a lot going for them. They are already tasked to do important things for Hashem and for the Jewish people. Why do you further seek the kehuna, the priesthood?

Ultimately, their inability to back down stemmed from their craving for more. They were unsatisfied with their already exalted position and they desired to be at the top. They all coveted the high priesthood, the ability to bring the incense to Hashem on Yom Kippur!

Let My People Grow! Rabbi Isaac Bernstein

Moshe Rabbeinu, the greatest prophet that ever lived, is davening, begging to enter Eretz Yisrael. He offers up to Hashem hundreds of tefillos, hoping each one may chip away at the decree against him. Hashem, unwilling to acquiesce, stops Moshe in his tracks: "Rav lach! Enough out of you! Do not utter one more tefilla on this subject! No means no! Chazal struggle to understand—why did Hashem put down Moshe in such a harsh way? He was davening for something beautiful! To enter the Land of Israel! The answer may shock you!

Chazal teach us that this "rav lach" of Hashem towards Moshe was midah k'neged midah for a similar language used by Moshe towards... Korach! When Korach and co. staged their rebellion against the leadership of Klal Yisrael, Moshe put them down. He said, "Korach! You're a Levi! You have enough! Rav lachem Bnei Levi!" Moshe put down Korach, and in return, Hashem put down Moshe. But why?! Wasn't Korach doing something wrong? How can Chazal compare overthrowing Bnei Yisrael's leadership with davening to go into Eretz Yisrael?? Rav Nevenzahl shlit"a points out: What was Korach's goal? Not his superficial, but rather his deeper, more sincere goal? Korach wanted to grow. He wanted to elevate his Yiddishkeit higher and higher. Did he go about it in the proper way? Absolutely not!

Moshe was trying to teach them a vital lesson. It is good to have spiritual ambitions. True, one should never be satisfied and complacent in his spiritual achievements. A Jew should always strive for more and more. But on the other hand, a Jew must also understand when no is no. When Hashem tells you that you have come as far as you can and He does not allow you to go further, then you must accept it and make the most of it. We must know our place and not try to exceed that which Hashem does not allow us to attain. Furthermore, not only should we not covet that which Hashem *does not* allow us to have, we must thank Hashem and be grateful for what He *does* allow us to have!

We have just emerged from what the world has dubbed to be Israel's "twelve day war." The successful strikes that our small country has meted out to Iran, the superpower of terror, is quite remarkable. No one could have predicted the levels of success we achieved in delivering such a powerful blow to the most evil empire on earth. Despite these achievements, we will surely begin questioning over the coming days whether we should have stopped now. Could we have achieved more had we pressed on further? Have we really neutralized the existential threat that Iran poses to us? We can easily fall into the trap of Korach, that it is never enough, that we could have achieved more! Or we can take the approach that everything we achieved until now was through the Divine intervention of Hashem.

Once we realize that it is not Netanyahu or Trump calling the shots, but it is Hashem who decided to end the war when He did, there is no room for regrets or second guessing. All that is left for us to do is to say "thank you Hashem" for His protective shield and for His miraculous kindness that He showered upon us during these twelve days and continues to shower upon us every day of our lives!

But at his core, he wanted to grow, and elevate his Yiddishkeit! Says Rav Nevenzahl: a Jew can NEVER put down another Jew who wants to grow! You never tell a Jew, "You have enough!" You already go to minyan—you want to learn Torah also?! You keep kosher—now Shabbos?! If a Jew has a ratzon to grow, your job is to facilitate and nurture that growth, allowing it to find its proper channel.

Why did Moshe want to enter Eretz Yisrael? Not for the schwarm! His ratzon was to elevate his Yiddishkeit! What does Hashem do? He utters those very same words that Moshe said to Korach—"Rav lach! You have enough! You're already the greatest prophet, now you want to make aliyah also?!" Hashem asks Moshe: Nu? How does it feel to want to elevate your Yiddishkeit, and someone puts you down?

Hashem's mussar towards Moshe is a mussar for us all. B"H, many people around us express their ratzon to grow.

It could be our spouse, our children, a friend, etc. And too often, we hold them back. We say things like, "You're fine! You already do X, now you need to do Y? I know lots of frum people who don't do Y!" "The person I married never cared about X!" Just fill in the blank. Unfortunately, too often we let our own insecurities prevent others from growing. Our jobs as parents, spouses, friends, etc., is to help those around us achieve their potential. When it comes to elevating one's Yiddishkeit, the sky is the limit! For us, and others!

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "קרח" התשפ"ה

זמני השבת

19:28

20:31

גליון 89

0584810910 לשאלות

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

באשר לבית הכיסא: הנה מצוי שמלבד מפיגי הריח הפועלים בעת יציאתו, גם המים יורדים באופן אוטומאטי כשעוזב את המקום, והנה אם הוא כבר נמצא שם ורק אז מתבררת לו מציאות זו, יש מקום להקל שיוכל לעזוב את המקום, משום שהוא פסיק רישא דלא איכפת ליה באיסור דרבנן, המותר במקום הצורך. אך אם כבר קודם כניסתו היה מודע לבעיות הנ"ל, לכתחילה יחפש מקום אחר ללא החששות הנ"ל, ואם אי אפשר, יש מקום להתיר להיכנס מטעם הנ"ל, וכן משום כבוד הבריות.

אמנם מצוי שבכניסתו לשם נדלק האור באופן אוטומאטי, ויש לשים לב לכל זה. ומלבד חששות אלו ישנם חששות נוספים בפעולות חשמליות נוספות הנגרמות בפתיחת דלת החדר, בפתיחת דלת המרפסת או החלון ובסגירתם, כגון בהדלקת המזגן והתאורה ובכיבוי, ויש לתת את הדעת על כך. וישנם בתי מלון שהמערכות החשמל ומיזוג האוויר אינן מופעלות באמצעות חיישן (גלאי נפח) אלא על ידי הנחת הכרטיס המגנטי בתוך בית קיבול המותקן לכך. והעצה בזה היא להניח אחד משני הכרטיסים במקום הנ"ל למשך כל השבת.

שאלה: בעת טיול קבוצתי באירופה מצאנו את עצמנו כלואים במלון בשבת משום שדלת הכניסה הראשית נפתחה ונסגרה אוטומאטית באמצעות עין חשמלית. שמת לב שגם בחדרי השירותים, מפיגי הריח פועלים באופן אוטומאטי, ובאופן כללי כמעט הכול היה אוטומאטי ובלתי נשלט. האם יש פתרון הלכתי למציאות הזאת הקיימת כבר בכל העולם? (לא בכל מדינה יש בתי מלון יהודים וכו')

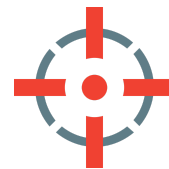
תשובה: אכן זו מציאות הגורמת להרבה שאלות הלכתיות וחשש לחילולי שבת, ולכן ראוי לכל יהודי לשים לב בזמן שמתכנן את נסיעתו, לקבוע את שהותו בבית מלון או אכסניה שאין בהם את החששות הנ"ל ואף אם הם ברמה פחות טובה, ואדברא בכך מכבד את השבת, שנמנע מחשש חילולי שבת.

אמנם כשאין אפשרות אחרת, ומוכרח הוא ליסע, או שהוא כבר נמצא בשבת בבית מלון שכזה ורק כעת שם לב לבעיות הנ"ל, יש לכמה מהמציבים הנ"ל פתרונות הלכתיים הנכונים לשעת הדחק כגון זו וכמו שאפרט לקמן.

באשר לדלת הראשית של המלון הנפתחת על ידי עין אלקטרונית: ימתין עד שיעבור שם גוי, וכשהגוי עובר בפתח ימהר גם הוא להיכנס, ויזהר שלא ייכנס אחריו כשהדלת מתחילה להינעל, וכך ינהג גם באשר ליציאה מבית המלון.

באשר לדלת הכניסה לחדר הנפתחת ע"י כרטיס מגנטי: אם אין אפשרות לפתוח את החדר על ידי מפתח, יוכל לרמוז לגוי ברמז שאינו ביטוי של ציווי לפתוח עבורו את הדלת, וכגון שיאמר לו 'איני יכול להיכנס לחדר', ואם אינו מבין את הרמז יוכל לומר לו בפירוש ויצמצם את כניסתו ויציאתו מהחדר רק לצרכים הכרחיים ביותר שהם צורך השבת (תפילה, סעודה וכו').

אפשרות אחרת היא לנסות להדביק את מקום המנעול בסרט דביק מערב שבת באופן שהדלת לא תינעל, אך כמובן החיסרון בזה הוא ברור, שיש חשש גניבה וכדומה.

רוצח עם יראת שמים

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

כיצד יתכן יהודי שמקפיד על קלה וחמורה ועדיין הוא יחלוק על משה רבנו. אותה שאלה אפשר לשאול על משנה במסכת נדרים.

כשאדם נודר או נשבע או חייב לקיים את נדרו. אבל המשנה מחדשת שיש אופן מסוים שאדם נודר והנדר כלל לא מחייב אותו. "נודרין להרגין ולחרמין" כלומר אם בא גזלן שהורג ונוטל ממון, אפשר להישבע לו שהכסף לא שלך אלא של הקדש בשביל להינצל ממנו. והשבועה הזו לא חלה. איזה אדם זה שעובר על "לא תגזול" ו"לא תרצח" אבל ברגע שתאמר לו שזה של הקדש הוא פתאום ירא שמים? עונה הרב דסלר דבר מדהים:

לכל אדם יש דברים שהם מתחת לנקודת הבחירה שלו שהוא ודאי לא יעשה אותם. ודברים שעליהם הוא נאבק. ואין קשר בין שני הדברים זה לא סולם ערכי שאתה מטפס בו. יכול להיות שיהיה דברים בסיסים שעדיין לא רכשת ועדיין אתה נאבק בהם. ההבדל יהיה מה ברור לך ומה לא.

בשר עוף בחלב זה דרבנן ועדיין אף אחד לא יאכל עוף בשמנת. אבל 'בורר' בשבת שזה דאורייתא יש שם להרבה אנשים מאבק. אבל ברוב המקרים המאבק הוא בנוסח הזה: "כנראה שזה לא אסור". שהאיסור לא ברור כשיש ערפל מסביב נכנס ספק ויש מאבק.

לעדת קורח היה ברור "כי כל העדה כולם קדושים" חייב שתהא קדושה במחנה. אז אין ניסון בכלל ואין שאלה, לאוהל של און בן פלג לא נכנסים. אבל על הנהגת משה רבנו הם היו בספק, "מי אמר שרק משה רבנו?" ושם הם נפלו.

יש כאן מסר גאוני, לפעמים הדרך להתגבר ולהתקדם בעבודת ה' זה לא דוקא לעורר את הרצון או לדבר כמה זה חובה. לפעמים צריך רק לברר. כשהדברים יהיו ברורים הניסיון יהיה יותר קל.

יש גמרא במסכת סנהדרין שדורשת את הפסוק במשלי: "חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנֶתָהּ בִּיתָהּ" - זו אשתו של און בן פלג, "וְאִוֶּלֶת בְּיָדֶיהָ תִּהְרָסֶנּוּ" - זו אשתו של קרח. בתחילת הפרשה מוזכרים כל ראשי המרד, קורח דתן ואבירם ואון בן פלג. אבל בסוף הסיפור - בעונש - קורח ודתן ואבירם מוזכרים ואון בן פלג נעלם. והגמרא מספרת כיצד אשתו של און בן פלג הצילה את בעלה. בהתחלה היא הצליחה לשכנע אותו שמחר הוא נשאר בבית, אבל אז הוא טוען: "אבל נשבענו". קורח ועדתו חששו שמישהו מהם יקבל 'התקף חרטה' אז הם נשבעו אחד לשני שמחר בבוקר כל מי שיקראו לו חייב לבוא.

אז היא טיפלה גם בזה. היא השקתה את און בעלה ביו ובבוקר היא ישבה בפתח האוהל קצת בחוסר צניעות, כך שכל מי שבא לקרוא לאון ראה את אשתו יושבת קצת בחוסר צניעות ומיד הסתובב והלך. ועד שאון התעורר המחלוקת נגמרה. זה ודאי שאם אשתו של און התנהגה בחוסר צניעות שהוא נגד ההלכה חז"ל לא היו מזכירים אותה לשבח. אלא שבגדרי ההלכה זה כן עובר, אבל זה עדיין לא לעניין לראות אשה כך.

עולה מהגמרא דבר פלא קורח ועדתו היו ממש יראי שמים. הם נשבעים ועומדים בשבועה, והם מקפידים על גדרי הצניעות יותר ממה שצריך.

וזה לא מובן, לעבור בחצר ליד אשתו של און חס וחלילה. אבל לחלוק על משה זה בסדר. איפה ההיגיון?

יותר מסתבר שהאנשים שיוצאים על משה רבנו יהיו רק טיפוסים מפוקפקים כמו דתן ואבירם. אלימים מוסרים ועדי פנים.